

STE PRIPRAVENÍ NA PRETEKY?

BBC
TopGear

80 100 120 140

STG

A person in a white racing suit and helmet stands with arms crossed in front of a large speedometer. The speedometer has markings for 80, 100, 120, and 140. The person is positioned between the letters 'S' and 'G' of the 'STG' text.

ZNOVA ZA VOLANTOM

JON CLAYDON & TIM LAWLER

Top Gear

Stig znova za volantom

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.sk

EGMONT
Publishing

Jon Claydon, Tim Lawler

Top Gear - Stig znova za volantom – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

ZNOVA ZA VOLANTOM

Série o Stigovi
Stig hrá nebezpečnú hru
Stig znova za volantom

Tešte sa na

Stig a strieborný duch

a na ďalšie diely...

ZNOVA ZA VOLANTOM

JON CLAYDON & TIM LAWLER

EGMONT

Venované Kezii a Nadie

First published in Great Britain in 2018 by
HOT KEY BOOKS
80–81 Wimpole St, London W1G 9RE
www.hotkeybooks.com

Copyright © BBC Worldwide, 2018

*BBC and Top Gear (word marks and logos) are trade marks of the British Broadcasting Corporation
and are used under licence.*

BBC logo © BBC 1996

Top Gear logo © BBC 2005

Licensed by BBC Worldwide Limited.

All rights reserved.

No part of this publication may be reproduced, stored or transmitted
in any form by any means, electronic, mechanical, photocopying or
otherwise, without the prior written permission of the publisher.

The right of Jon Claydon, Tim Lawler and Kanako and Yuzuru to be identified as
authors and illustrators of this work has been asserted by them in accordance with
the Copyright, Designs and Patents Act, 1988

This is a work of fiction. Names, places, events and incidents are either the
products of the author's imagination or used fictitiously. Any resemblance
to actual persons, living or dead, is purely coincidental.

Napísali Jon Claydon & Tim Lawler

Vydalo nakladateľstvo EGMONT

v Prahe roku 2018 v spoločnosti Albatros Media a. s.,

so sídlom Na Pankráci 30, 140 00 Praha 4

Číslo publikácie 34579

Anglický originál: *Top Gear – The Stig Drives Again*

Preložila Dana Nová

Zodpovedná redaktorka Darina Sládečková

Technická redaktorka Alena Mrázová

Sadzba Martin Mráz

TS 14. Prvé vydanie

ISBN v tlačenej verzii 978-80-252-4446-3

ISBN e-knihy 978-80-252-4496-8 (1. zverejnenie, 2019)

www.albatrosmedia.sk

www.egmont.cz

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

*Niektorí o ňom hovoria, že je opakom Mony Lisy.
Ignoruje vás, nech stojíte kdekoľvek v miestnosti.
Vieme len to, že...*

Púšť. Deň. Západ USA.

Starec sa ako každý deň kolísal v hojdom kresle na drevenej verande. Z jeho vetrom ošľahanej tváre, ktorá sa zdala byť stará niekoľko storočí, hľadeli modré zapadnuté oči.

Na tej verande sedával a pozoroval ten istý výhľad dlhšie, ako si pamätal. Z toho miesta videl až na obzor.

Spod verandy vyliezol čierny škorpión väčší ako ľudské chodidlo a cupital dvorom.

Starec sa na pozdrav letmo dotkol strechy klobúka: „Bré-ráno, kamo.“

Potom... bola to *bodka*? V tom horúcom hmlistom opare? Možnože áno.

Hrubo otesaná drevená tabuľa sa ľahko rozhojdala v teplom vánku a o chvíľku zaškrípala zhrdzavená reťaz. Ako mohlo tu na okraji Údolia smrti niečo zostať vlhké tak dlho, aby to hrdzavelo, bolo vždy záhadou.

Na ceduli býval napísaný názov mesta a počet obyvateľov: 2 576. To bolo dosť na jednu ulicu, kde bolo všetko: domy, obchody, kino, pumpa a bar. Jedného dňa číslo kleslo na 2570 a potom klesalo stále ďalej a ďalej, až sa zastavilo na čísle 501.

Od tej chvíle sa už ľudia neobťažovali počítať. Teraz to už bol len úplný zapadákov.

Pred hodinou muž napísal posledné číslo. Balenie mu nezabralo veľa času. Počká, až poľaví tá príšerná horúčava, a za súmraku vyrazí.

Cestu nejako nájde, aj keď ju už zase pohltil piesok. Aj preto bola tá vzdialená bodka taká čudná. Okolo poludnia sa priblížila natoľko, že sa mu podarilo rozoznať dva samostatné body. Hodinu potom už videl, že jedna z bodiek je asi tak o polovicu menšia ako tá druhá. A teraz, keď sa blížila druhá hodina popoludní, slnko stále viselo na oblohe a teplota sa blížila k 45 stupňom v tieni, konečne rozoznal, čo tie bodky predstavujú.

Bol to chlapec na bicykli a vedľa neho hnedý huňatý pes, ktorý bežal rovnakým tempom.

Starec ich pozoroval, pokým nedorazili až k tabuli. Tam si chlapec zložil šiltovku s logom LA Dodgers, otrel si čelo a obrátil prázdnu plastovú fľašku hore dnom. Starec ukázal na vodnú pumpu. Chlapec k nej došiel, vytiahol miskú, naplnil ju a postavil na zem pred dunča. Až potom si naplnil svoju fľašku a na jeden dúšok ju vypil. Oprel sa o tabuľu a pomaly sa poobzeral okolo seba. Zadebnené okná. Rytmické škrípanie hrdzavej reťaze. Slabý náznak pachu nespokojného kojota. A prach. Bol všade. Nazrel do chatrče. Nebolo tam miesto, kam by sa nemohol podpísať prstom.

„Šesť hodín,“ prehovoril chlapec.

„Čože?“

„Určite ste sa chceli opýtať, ako dlho nám trvalo, kým sme sa dostali sem.“

Ticho.

„Buster Mustang,“ predstavil sa chlapec. „Veľmi rád vás poznávam, pane.“

Starec sa usmial. Potom povedal: „Hľadáš ho, však?“

Chlapec si doprial ďalší poriadny dúšok vody. „Nie,“ povedal nakoniec. „Stig je mŕtvy.“

Starcove vtáčie oči sa na okamih rozšírili. „Mŕtvy?“

„Áno,“ povedal chlapec. „Rozdrvený na prach v obrovskej spaľovacej komore.“

Starec sa zasmial. „Kristove rany, chlapče, to je všetko? Na chvíľku si ma naozaj vystrašil. Videl som ho prežiť ďaleko horšie veci.“

Jeho úsmev zmizol. Pozorne sa na chlapca zadíval. „Ale ty si si myslel, že je mŕtvy. A teraz nemôžeš spať. Vídaš ho v snoch. Prebúdzáš sa zaliaty studeným potom a máš pocit, že to bola tvoja vina. A celý ten čas ti hlavou beží tá istá otázka: *Kto to bol?*“ Na chvíľu sa odmlčal. „A preto si sem prišiel.“

„Asi nie som prvý, kto sa tu zastavil, však?“

„Nie, to nie si.“

Hnedý pes začal ticho vrčať. Buster ho utíšil. „To nič, dievča. Ten džentlmen je priateľ.“

„Nevrčí na mňa,“ upozornil ho starec a ukázal na miesto, kde sa krčil ten obrovský škorpión s chvostom zdvihnutým na útok.

„Ježišmária!“ vyskočil Buster. „Čo... to... je?“

„Môj kamarát. Aspoň sa tu nedržia krysy. Ale toho psa drž ďalej, pokým sa teda v blízkom čase nechystá umrieť v bolestnej agonii. Obrík nemá rád inú hávedľ.“

„Obrík?“ vyzvedal chlapec a chytil psa pevne za obojok.

„Tak sa volá. Obrík Štupel'. Radšej sa od neho drž ďalej aj ty. Cudzích ľudí tiež veľmi nemá v láske. Aspoň odvtedy, čo stretol Stiga.“

„Čo sa stalo?“ zaujímal sa Buster.

Starec si povzdychol. „Stig vtedy pretekal v Camare proti nejakému frajerovi v Lamborghini a mal problém s výkonom motora. Potreboval pritiahnuť pár vecí, ale nemohol nájsť správny kľúč, a tak použil tuná Obríka.“

„On použil *škorpióna miesto kľúča*? Čo sa stalo potom?“

„Dohonil Lambo v poslednej zákrute a vyhral o pol sekundy.“

„Nie, myslel som...“

Starec zdvihol kostnatú ruku. „Mám pravdu, čo? Si tu, aby si zistil, kto to je!“

Chlapec len prikývol.

Starec za zahľadel k obzoru. „Stavím sa, že sa ti o ňom sníva každú noc, čo? Kto je Stig? Keby som dostal dolár vždy, keď sem niekto príde a chce poznať odpoveď, bol by som pekne bohatý. No pravda je, chlapče... niektoré veci ľudia nemajú vedieť. A toto je jedna z nich.“

Opäť zavládlo ticho.

„Niečo ti ale poviem,“ pokračoval starec po chvíľke, „zabiť Stiga je ťažké.“

Chlapec a starec stáli a mlčky sa na seba dívali vedľa tabule,
ktorá sa zľahka pohojďovala na kovovej reťazi.

A na tej tabuli stálo:

STIGTOWN. OBYVATEĽOV: 0

Predtým v ten istý deň, Bunsfold, Anglicko

Cabriola Cruiserová sa od ľaku strhla zo spánku. Nieкто stál pred jej izbou. Boli štyri hodiny ráno. Čo sa to dialo?

„Slečna CABRIOLA!“ sipel Maurice Marina nepríjemným ostrým šepotom. „Vstávať a cvičiť! Musíme hneď teraz ráno stihnúť lietadlo do Spojených štátov. Ide o vášho otca... on... on...“

Jej svalnatý poručník vetu nedokončil. Vlastne ani nemusel.

O desať hodín už bola v Denveri v Colorade a so záujmom si prezerala dlhý rad pred pasovou kontrolou. Tak takto žila väčšina ľudí. Dnes prvý raz na letisku zabočila vpravo. Čo na tom, že mala zaplatenú prvú triedu. Predtým bývala v lietadle len s Mauricom, pilotom, a keď bola menšia, ešte s obľúbenou plyšovou hračkou Vladom Napichovačom. Ale teraz bola po prúde v skutočnom rade cestujúcich a musela čakať na pasovú kontrolu.

Na bežný život nebola zvyknutá. Prvých dvanásť rokov svojho otca multimiliardára ani nestretla. To by nebolo až také nezvyčajné, keby spolu nežili v jednom dome. Rozprávali sa cez intranet v dome, v ktorom práve bývali, ale otec mal problémy udržať pozornosť. Aj rybičky postihnuté ADHD by sa vedeli sústrediť dlhšie ako on. Niekedy mala pocit, že je akýsi jeho chodiaci ex-

periment s názvom *Dajte jedenástročnému dieťaťu všetko, čo sa dá kúpiť za peniaze, a navrch ešte mnoho vecí, ktoré sa za peniaze nezoženú. V dvanástich jej to všetko zoberte.*

V rade pred ňou stála veľká hlučná rodina, ktorá práve priletela z Veľkej Británie rovnako ako ona. Tá pollitrová policajná helma na hlave najmladšieho člena bola toho jasným znakom. Štyri deti, jeden teenager a DVAJA rodičia. Prizerala sa, ako sa hašteria, pomáhajú si, vtipkujú a kopaním si posúvajú tašky pred sebou. Vyzeralo to... dobre.

Spomínala, aká bývala ona vo veku tých detí pred ňou. V piatich rokoch zvíťazila v národnej súťaži v pravopise, pretože dokázala správne napísať sloveso *predstihnúť*. V šiestich vyhrala preteky na bicykloch. V siedmich preteky motokár. A tak ďalej. Celý ten čas dosahovala úspechy, porážala a *prevyšovala* ostatných svojím talentom, inteligenciou a vytrvalosťou. Počas ôsmich rokov vládla všetkým športovým súťažiam, ihriskám a triedam na piatich školách.

Číslo jeden, Prvá na zozname, Kráľovná na vrchole kopca. Až doteraz. A... nič. Prestala na seba vyvíjať nátlak. Čo komu dokázala?

Pomyslela na svoju partiu z Bunsfoldskej školy – Sam, Ford, Buster a sučka Týdží. Pociťala náznak... čoho? Clivoty? Na pár mesiacov mala naozajstných a správnych priateľov. Ale osud zase raz zasiahol.

„V poriadku, slečna?“ ozval sa Maurice a ochranársky si ju prezeral.

Jej opatrovník mal dobré vlastnosti. Napríklad bezpodmienečnú vernosť. A upokojujúci fyzický vzhľad niekoho, kto devätnásťkrát vyhral titul *Najsilnejší muž Surrey* a momentálne bol držiteľom svetového rekordu v ťahaní kombajnu zubami. Lenže aj napriek týmto dobrým vlastnostiam mu k dokonalosti stále ešte niečo chýbalo.

Začala ho teda posielat' za stále hlúpejšími úlohami, aby mala trochu času sama pre seba a mohla premýšľať. V poslednom čase naletel napríklad na jej žiadosti zohnať plechovku kockovanej farby, skrutkovač pre ľavákov alebo trochu kĺbovej vazelíny.

Keď si Maurice uvedomil, že šlo o lešť, nebol dvakrát nadšený. „Slečna Cabriola, láskavo si uvedomte, že som váš poručník, nie výskok.“

„Poskok.“

„Ako myslíte, slečna. Hlavne to už nechajte, keby vás to, prosím...“

„Maurice. Niečo, prosím, pochop. Pravda je, že už nie som taká darebáčka ako predtým. Polepšila som sa a vypálila som rybník svojmu otcovi multimiliardárovi pri plánovaní svetovej nadvlády. Ale nezabúdaj, že čiastočne asi vždy zostanem, no... tak trochu madam.“

Dnes však mala na starosti omnoho dôležitejšie veci. Jej otec multimiliardár umieral, a preto ho previezli späť do USA.

PT Cruiser býval jedným z najbohatších ľudí na svete, ale potom skončil vo väzení za „pokus o násilné zotročenie ľudskej

rasy“. Jeho bohatstvo záhadne zmizlo a podnietilo tak šialené špekulácie o tom, kam sa asi podelo.

A komu pripadlo.

Cabriolu to ale vôbec nezaujímalo. Aj v dvanástich rokoch už pochopila, že multimiliardy nemôžu človeku dopriať to, *čo naozaj chce*.

A teraz ju zavolali k jeho smrteľnej posteli. Letela do... *Denveru v Colorade*? Prečo? Pokiaľ si dobre pamätala, nikdy tam nemali žiadny dom.

„Ešte jedna vec, slečna,“ povedal Maurice trochu nesmelo. „Váš otec mal malé tajomstvo. Niečo, čo vám mal asi povedať už veľmi dávno.“

„A čo to je?“ opýtala sa Cabriola znepokojene.

„Totiž... máte sestru.“

To isté ráno, medzištátna diaľnica 70, Illinois

Sam „Wheels“ Wheeler sa ponoril do opierky obrovského sedadla v obrovskom obytnom karavane a dal si ďalší hlt jahodovej ľadovej limonády, čo nejakým spôsobom ešte viac prispelo k pocitu tepla, ktorý cítil vnútri. Zaumienil si, že sa musí opýtať Forda, ako je to možné.

Život už nemohol byť lepší. Rozhodne však mohol byť rýchlejší, keby za volantom sedel ktokoľvek iný.

Lenže za ich volantom sedela matka jeho priateľa Forda Harrisona a udržovala stálu rýchlosť 46 kilometrov za hodinu. Na diaľnici! Keďže videl jej syna jazdiť na bicykli, nebolo to také prekvapujúce. Videl rýchlejšie sa pohybujúce značky STOP. Ale čo, boli predsa na prázdninách. Tak prečo sa ponáhľať?

Ten výlet vyhrali v súťaži. V súťaži, ktorú nemohli prehrať.

Inštrukcie boli ľahké. Do Samovho domu v Bunsfolde prišiel muž v bielom laboratórnom plášti a na rohožke pred dverami nechal bielu obálku. Vnútri bol kus papiera, na ktorom stálo:

Bunlop Tyres vyhlásili súťaž. Hlavnou cenou je neopakovateľný výlet naprieč Spojenými štátmi. Zúčastnite sa! Vyhrajte! A potom

očekávajúce inštrukcie. Colorado a Skalnaté hory sú na vychádzky rovnako dobré ako každé iné miesto. To len tak na okraj.

A tak sa zúčastnili. A vyhrali. A teraz boli tu a mierili na západ po mohutnej medzištátnej diaľnici 70 tak rýchlo, ako bolo pre pani H pohodlné. Sam dúfal, že až dorazia do Skalnatých hôr, budú to stále ešte hory, ale nebolo to isté.

Tento obytný voz bol taký smiešne obrovský, že v ňom bol priestor na prechádzku so psom, ale dalo sa tam aj bicyklovať. To Samovi pripomenulo, ako veľmi mu chýbali ostatní traja členovia partie Top Gear.

Buster Mustang alebo „chlapec z Ameriky“. Najlepší chlapec v Bunsfolde. Vyrovnal sa Samovi na BMX. Takmer. A, ako Sam osobne videl, nikdy sa mu nezachvela ruka, nech čelil akémukoľvek nebezpečenstvu.

Cabriola Cruiserová. Odcudzená dcéra diabolského technologického multimiliardára PT Cruisera. Polepšená manipulátorka, neuveriteľne schopná vodička motokár, brilantná cyklistka, kráľovná vtipných výrokov a dievča požehnané úsmevom, ktorý vás mohol zastaviť ako fázera kapitána Kirka alebo zohriať ako júnové slnko. Zložitá osoba? Len trošku.

A v neposlednom rade Týdží. Tá najhuňatejšia sučka v Bunsfolde a možno na celom svete, ktorá mala nadprirodzenú schopnosť schovávať si v kožuchu na neskôr lepkavé okraje od pizze. Ako taká obrátená ťava. Ale existoval niekedy múdrejší pes? Keď sa Týdží s Busterom a jeho rodičmi vrátili do Štátov, Sam mal plač na krajíčku.

Áno, na chvíľu boli celkom sľubná partia. Ale rovnako rýchlo, ako ich udalosti zviadli dohromady, ich aj rozdelili.

Samozrejme, že Samovi ešte zostával jeden člen partie, s ktorým mohol tráviť čas. Ford Harrison alebo „vojak Pomalý“ a „Ford Akosavolá?“. Špecializoval sa na to, ako byť nenápadný: cez deň najhorší v každom školskom predmete, v noci génius schopný vyrobiť jadrové zbrane. Najpomalší cyklista s tou najlepšou matkou, ktorá ochotne skočila po možnosti dovolenky zadarmo so svojím synom a s jeho milým priateľom Samom.

A tak sa ocitli v Amerike. *Nieкто* pre nich niečo plánoval. To bolo isté. Ale kto? A čo? Vedeli len to, že ich bolo treba v USA – a toto bol elegantný spôsob, ako ich tam dostať.

Čo sa týkalo ich auta... no, Sam sa nestážoval. Keď sa pracovník v požičovni áut snažil prísť na to, do ktorého rozumne veľkého rekreačného auta ich posadiť, zazvonil mu telefón.

„Áno. Áno, rozumiem,“ povedal. Zavesil telefón, chvíľku na nich cival a potom zamumlal: „Veľa šťastia,“ a odišiel. A už sa nevrátil.

O chvíľku náhradný pracovník – oblečený v niečom, čo sa podozrivo podobalo bielemu laboratórnemu plášťu, odovzdal pani H obálku a kľúče. Vnútri bol odkaz.

„*Vaše vozidlo čaká na parkovisku vonku na číslach 18, 19, 20 a 21. A čiastočne na čísle 22,*“ čítala. „*Zaobchádzajte s ním opatrne, má všetičo za sebou.*“

Keď vyšli von, chlapci takmer nemohli uveriť vlastným očiam. Na dvore na nich čakal obrovský obytný karavan Winnebago Chieftain.

„NO PÁNI!“ zvolal Sam. „Ten je teda EPICKÝ!“

Epické diela bývajú dlhé. Toto dielo bolo tiež. A nové bolo už pred mnohými dňami. Presne pred 14 597, ako pohotovo spočítal Ford. Obytné auto malo takmer štyridsať rokov. Ale zato bolo *poriadne*. Spáľňa, bar na raňajky, obývačka, hi-fi, televízia s plochou obrazovkou, vírivka, vlastné PSČ.

A ešte niečo.

Pani H sa pozrela na druhú stranu odkazu.

„P. S.“ stálo tam. „*Ten veľký červený gombík. Pod prístrojovou doskou. ZA ŽIADNYCH OKOLNOSTÍ ho nestlačte. Jedine ak budete vy alebo vaši priatelia v ohrození života. A ani potom to nie je úplne najlepší nápad. Vlastne radšej zabudnite, že sme sa o ňom vôbec zmienili.*“

Sam a Ford teda urobili to, čo by urobil každý chlapec. Rozbehli sa k prístrojovej doske, našli gombík, zvedavo si ho prezerali a potom sa ho *veľmi jemne* dotkli končekmi prstov.

„FORD HARRISON!“ zajačala pani H. „Ktorej časti vety *za žiadnych okolností* si nerozumel? Sadnúť na sedadlá. Hneď teraz!“

Chlapci skočili na svoje sedadlá, zapli si pásy a pripravili sa na odchod.

„Odjazd za tridsať sekúnd,“ povedal Fordy, keď pani H otočila kľúčom zapalovania.

„Odjazd za desať sekúnd,“ povedal Sam, keď ožil motor. Znelo to, akoby pod ich chodidlami tucet kuričov zašpinených od uhlia prikladal do obrovského kotla.